

Pejsek záchranář Defík

2. díl

Lucie Hlavinková

Ahoj děti,

zase se vám hlásím já, pejsek Defík, hrdý pomocník záchranářů!

Mám radost, že jsem našel práci, ve které jsem dobrý – uklidňovat vás, děti, kterým se stalo něco nepříjemného nebo bolestivého a musela vás odvézt sanitka. Pomáhám malým pacientům, aby se nebáli, rozesmávám všechny, kterým zrovna do smíchu moc není, a taky hodně vysvětluji, aby nikdo nemusel mít obavy.

Rád bych, aby ze mě byl opravdový záchranář, a tak mám oči na stopkách, abych se přiučil každý den něco nového. Když to viděl jeden můj pan kolega zdravotník, pochválil mě a daroval mi učebnici první pomoci, abych se mohl učit i doma.

„Jé, co to máš za knížku se srandovními obrázky?“ zajímala se moje sestřička Mina. „To si tam ti lidi dávají pusinku?“

„Kdepak. To je umělé dýchání,“ poučil jsem ji a byl jsem rád, že už mám takové znalosti.

„Umělé dýchání?“ podivila se další sestra Corinka. „Co všechno ti lidi nevymyslí! Já jsem jednou narazila na umělý trávník, vůbec jsem se neodvážila tam vyčůrat. A taky znám paní, co má umělé nehty. Lidi by měli víc chodit do přírody a nemít všechno umělé!“

„Defíku, jak jsi na tom s učením? Víš, že by sis mohl udělat ze zásad první pomoci zkoušku?“ zeptal se mě za pár dní můj lidský kolega zdravotník.

Nejdřív jsem se leknul, ale pak se mi ta myšlenka zalíbila. My psi můžeme skládat nejrůznější zkoušky: lovecké, stopařské, zkoušky poslušnosti a další, tak proč bych nemohl zkusit tyhle záchranářské? Vždyť už přece vím, co je to umělé dýchání, zbytek nemůže být těžký... Jenomže ouvej, to jsem se spletl! Učení bylo o dost víc, než jsem myslel a moc mi do hlavy nelezlo.

Chodil jsem doma po dvoře a učil se a učil...

„Co se má dělat, když někdo omdlí,“ přeříkával jsem si nahlas.

„Zařvat mu pořádně do ucha!“ chtěl mi poradit bráška Garon, který je do všeho hrrr a všechny věci řeší silou.

„Začít pořádně panikařit. To bych určitě udělala já,“ přiznala se sestřička Mina.

„Panikaření je k ničemu,“ napomenula ji sestřička Bria. „Já bych se podívala do encyklopedie, co jsou to mdloby, kolik je druhů a pak bych se podívala do druhé encyklopedie, jestli má ta první pravdu...“

„Ale to bys přece úplně zapomněla na pacienta! Chudák by tam mezitím ležel bez pomoci,“ namítnul jsem. Bria je opravdu moc chytrá, ale někdy jí trošku chybí obyčejný zdravý rozum.

„Polila bych ho vodou,“ navrhla praktická Corinka.

To neznělo špatně, ale správná odpověď to nebyla a navíc nemusíte mít pokaždé po ruce vodu. Ve skutečnosti se má člověk položit na zem a hlavně se musí zjistit, jestli vůbec dýchá!

„Co se má dělat, když někoho začne prudce bolet břicho,“ pokračoval jsem v učení dál.

„Má se sníst špekáček!“ vyhrknul Garon. „Já tak léčím všechny nemoci.“

„Má se začít fňukat,“ nesouhlasila Mina.

„To jsou tedy nápady,“ kroutil jsem nad svými sourozenci hlavou. „U břicha je to nejsložitější, protože bolest může mít hrozně moc důvodů. Nejlepší je zavolat sanitku. A každý, opravdu každý by měl znát správné číslo, které je sto padesát pět.“

„To je hrozně moc těžké. To si vůbec nikdo nemůže zapamatovat!“ zděsila se Corinka.

„Tak těžké to zas není. Jednička, pětka a pětka přece!“ podivil jsem se. „Co je na tom těžkého?“

„Nám psům se čísla pamatují těžko,“ rozumovala Mina.

„Jak bych ti to vysvětlil...“ přemýšlel jsem. „Určitě je rozdíl, když dostaneš jeden piškot nebo pět, vid’? Takhle by sis to mohla zapamatovat.“

„Jenomže já jsem například rád, když dostanu piškoty třeba tři,“ vybafl Garon. Poškrábal jsem se na hlavě a přemýšlel jsem.

„Víte co, vy pejsci si to číslo ani moc pamatovat nemusíte. Stejně máte místo rukou packy a s těmi se moc telefonovat nedá. Hlavně, aby si ho zapamatovaly děti!“

„Chudáci děti, musí si pamatovat něco tak těžkého,“ vzdychla Bria. „Musíme jim pomoci!“

Přemýšlel jsem dál. Je to pravda, pamatování je docela těžké! Chtělo by to nějakou pomůcku.

„Sto padesát pět...“ začal jsem mluvit nahlas.

„...doktor je tu hned!“ napadlo Minu.

„To je úplně skvělý rým! Sto padesát pět, doktor je tu hned. Výborný nápad, Mino!“

„Ale já bych si žádnou básničku nezapamatoval,“ zakroutil hlavou Garon. „Já na to nemám hlavu.“

„Tak si zapamatuj, že pětka připomíná písmenko S jako sanitka, se kterou jezdí náš Defík,“ napadlo Briu.

„A pětka taky připomíná vozíček pro nemocné,“ vzpomněla si Corinka, ze které se stane asistenční pes, až bude velká, a bude pomáhat právě vozíčkářům.

Garon nadšeně přikyvoval. „To si zapamatuju lehce! A vsadím se, že děti taky.“

Taky jsem byl nadšený. Nakonec mi moji sourozenci opravdu pomohli. Vymysleli, jak si zapamatovat číslo na záchranáře a tím, že říkali praštěné věci, když jsem se učil první pomoc, mě donutili přemýšlet, jak to má být doopravdy. Tak mi, děti, držte palce, protože až se všechno naučím, bude ze mě opravdový záchranář.

A naučte se číslo 155, kdyby se něco stalo a vy byste potřebovali sanitku. A slibuji, že přijedu a se vším vám pomůžu. Jako že se jmenuju Defík – pejsek záchranář!

155

